

Syksy

Kirjoittanut Saara Tella

Mikä on tämä loruni
miete päivän syksypuolen?
Sateen kostean seasta,
joukosta sumuisen ilman?

Syksy tuntuuko pahalta,
kuolemalta kalskahtavi.
Kalmalta kalahtelevi,
sana syksy semmoisena.

Lentää lehdet maata pitkin.
Kirkkaan keltaisna kisaavat,
punastuvat hehkuvimmat.
Ruskeimmatkin riemuitsevat.

Koivu kietoo paljaat oksat
runkooan häveten peittäin.
Sievistellen, vaatteetonna.
Mekon myrsky kun repäisi,
urho paidan päältä riisti.

Tulee talven hallahenki
koivu parkanen palellen
seisoo ilman verhojansa.
Runko jäässä, valkeana.

Mänty pörhistää pukunsa,
vihertävän neulaniekan.
Piikkisen lumenpitävän.
Kuusi heiluu rauhallisna,
tuutii tuulien mukana.
Silläkin on suojuksensa.

Kevät vihdoinkin tulevi!

Kukas saakaan uuden koltun?
Kenen helmat heiluvimmat?
Kenen silkit on sileimmät?
Vaalea vihervä koivu,
uusin tuulin soinnuttavi
laulun uudelle kesälle.
Tarjoaa sylistä suojan,
pesä tehdä helmuksiinsa.
Piiloon lehvistön sekahan.
Siell' on pelmuta mukava
pikkulinnun poikasien.

Syksy

Kirjoittanut Saara Tella

Nää ei sinne haukan silmä,
osu ei peto kavala.
Männyn oksilla räkätti.
Pesä peipon koivusessa.
Laulu kuuluu kirkkaamana
koivun lehvien seasta!

Siksi syksy tarvitaankin,
että ois kevät keveä.
Että kirkas päivänpaiste,
tuuli lämmin lempeämpi.

Siksi syksyinen koleus,
ettei turtuis miehen mieli.
Tottuisi tasaiseen säähän.
Ettei itse oikeutena
pidettäisi paistettansa
auringon, elomme turvan!